

Ps 117 (116) /wg BT wyd. 4/

¹ Alleluja.

Chwalcie Pana, wszystkie narody,

wystawiajcie Go, wszystkie ludy,

² bo Jego łaskawość nad nami potężna,

a wierność Pańska trwa na wieki.

Chwalcie Pana, wszystkie narody. Psalmista zaprasza wszystkie narody ziemi do uwielbienia Pana. W tradycji ludu Izraela, z którym Bóg związał się przymierzem, takie uniwersalistyczne otwarcie pojawia się późno, pod wpływem nauczania niektórych proroków (zob. Iz 2,2n; 66,18; Jr 3,17; Ml 1,11). Bardzo zaś odpowiada ono modlitwie Kościoła, który gromadzi wiernych ze wszystkich narodów. Jest też przedsmakiem pieśni chwały wszystkich zbawionych w Królestwie Niebieskim (zob. Ap 7,9n).

Jego łaskawość ... wierność Pańska trwa na wieki. Psalmista subtelnie łączy w dwóch częściach wersetu dwa przymioty Boga – łaskawość (*chesed*) i wierność (*'emet*). Oba one charakteryzują Boga w Jego relacji do ludu Izraela. O ile jednak wierność podkreśla trwałość Bożego wyboru, nawet jeśli Izrael nie był zawsze wierny, to łaskawość może obejmować nie tylko ten jeden naród, ale okazuje się wobec wszystkich ludzi.

Psalm 117 jest najkrótszym utworem w Psalterzu, a przecież swoim wezwaniem obejmuje cały krąg ziemi i sięga nieba. Jest przykładem, że nasza modlitwa może być czasami bardzo krótka, ale intensywna w swej treści i wyrażonej wierze i miłości. Wśród chrześcijańskich modlitw mamy także krótkie modlitwy uwielbienia, ufności, dziękczynienia i błagania, np. „Jezu, ufam Tobie!”. Łatwo je nauczyć się na pamięć i w różnych okolicznościach życia często wypowiadać. Nazywane są „aktami strzelistymi”, jak wystrzał, czy strzała, lecące szybko do nieba.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv